

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ЦЕЛУВКИТЕ НА НОЩТА

chitanka.info

Този разказ бе писан специално за Петя... през далечната 2007 година... но тя тогава не мислеше, че заслужава нещо по-добро от мен — може би защото нямаше толкова много верни „приятелки“, които я убедиха в това колко съм лош...

Отворих очи, без да знам къде се намирам. Цялото ми тяло гореше, сърцето ми биеше така, сякаш искаше да се надбягва с дракон, ръцете ми кървяха, понеже неволно бях забила нокти в дланите си насън, а насладата, която се разливаше незнaйно защо из тялото ми, замъгляваше и малкото останали части здрав разум. Надигнах се и огледах стаята около себе си. Да, бях у нас. Отново. Спомням си, че снощи пак си легнах сама. Както всяка вечер. Все пак вещиците нямат гости през ден... по-скоро през година или век.

Загънах се в черния като нощ чаршаф и залитайки, тръгнах към кухнята. Имах смътни спомени, че някъде там из безпорядъка, тенджерите със супа от прилеп и тавите с пльхово печено трябваше да има една малка бутилка джин. Много подходящо средство за прелъстени и изоставени дами със свръхестествени сили. Може би, с малко късмет, щях да се натряскам още до обед. А с още повече късмет щях и да си спомня кой точно бе среднощният ми гост и защо, в името на мрака, не ми бе оставил поне едно цвете до възглавницата, след като се беше омел на сутринта като върколак при вида на сребро.

Така си и мислех. Блажената бутилчица беше там. Отпих направо от гърлото, без да се замислям много за приличието, отпуснах се в първото попаднало ми кресло и започнах отчаяно да събирам оцелелите мозъчни клетки една по една. Никак не беше лесно. В мислите ми отново беше той, единствено и само той, онзи проклетник без лице и глас, състоящ се единствено от име (*Тери... музика за душата и сетивата ми...*), който всяка нощ, след като заспах, идваше в леглото ми и...

Оттук нататък думите стават кухи и безизразни. Пробвали ли сте да опишете някога с обикновените, прости и ограничени човешки думи пламък, течаща вода, пролетен вятър или аромат на роза? Да

опитваш да опишеш моя вампир бе нещо подобно. Да, най-вероятно беше вампир — само те имат способността да минават като леден полъх през живота ти, като същевременно те сгриват до точката на кипене на емоциите, претопяват онова, което си си мислила, че чувстваш, като в доменна пещ, оставят ти единствено концентрираното удоволствие, жаждата за още... и си тръгват.

А кой би дръзнал да опита да опише чувството за празнота, което остава след неговото заминаване? Също предварително изгубена кауза. Подобно е на усещането след секс, когато усещаш как онова, което ви е свързвало, бавно излиза от теб, а ти искаш да викаш, да крещиш, да забиеш нокти в гърба му и да не го пускаш, защото незнайно защо имаш чувството, че заедно с него си отива и част от теб...

Да, миговете на очакване са страшни. Секундите, часовете и минутите след раздялата — също. Насладата обаче... Едва ли има други измерения на удоволствието, силни и експлозивни като нея. Усещането на устните му върху твоите, лекото убождане от зъбите му, докато те целува така, че оставаш без дъх, плавното докосване на ръцете му, които са плъзгат по гладката ти кожа като дим, стелец се над езеро по свечеряване, ласките му по цялото ти тяло, които те карат да летиш... и накрая чувството за вселенски екстаз, който поглъща цялото мироздание, изригва и потича като пролетен ручей между звездите и галактиките, помитайки всекидневните проблеми, грижи, ядове и тревоги, докато не остане единствено музиката... седемте ноти, които лекуват, успокояват и галят.

Сутринта обаче заличава всичко. Мразя слънцето. Мразя фалшиво-бодряшката му усмивка, която всъщност е зле прикрито озъбване. Мразя измамната му топлина, която разтопява следите от нежните целувки на Тери по кожата ми. Мразя.

Мразя и онзи, който е създавал света и в пиянски проблясък на садизъм е решил, че обикновените хора не могат да поглеждат вампирите в очите.

Мразя и очите си, затова че нямат смелост да се отворят по време на среднощния екстаз и да погледнат онзи, който ме прави толкова щастлива.

Мразя и малодушната си кожа, която се страхува да бъде захапана от зъбите на Тери. Зъбите, които даряват смърт, блаженство и музика.

Мразя и бутилката джин, която свършва толкова бързо.
А до падането на нощта остава още толкова време...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.